

РЕШЕНИЕ

№ 5174

гр. София, 13.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 16.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **4015** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203, ал.1 от Административно процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Предявен е иск от В. М. А., действаща чрез [фирма] с ЕИК[ЕИК] срещу Националната агенция за приходите за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в производството по обжалване по административен ред на Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх.№ С170022-023-0001786/11.05.2017г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], ведно със законната лихва от датата на влизане в сила на Решение № 6937/21.11.2017г. по адм.дело № 7475/2017г. на АССГ до датата на действителното ѝ изплащане.

Претенцията се основава на следните твърдения по фактите, като за същите се установят от приетите по делото доказателства:

Спрямо дружеството е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С170022-023-0001786/11.05.2017г. във връзка с ревизия, възложена със ЗВР № Р-22002216005112-020-002/16.11.2016г.

Постановлението е обжалвано от [фирма] пред ТД на НАП-С. град, в което задължително административно производство по чл.197, ал.1 от ДОПК, с Решение № -ПО-101/09.06.2017г. директорът на ТД на НАП-С. е отхвърлил жалбата на ищцата. Съгласно представено към жалбата пълномощно и договор за правна защита и съдействие В. М. А., действаща като [фирма] е заплатила 500 лв. на адвокат В. В. за

изготвяне на жалба срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С170022-023-0001786/11.05.2017г. и оказване на правна защита и съдействие пред ТД на НАП С.. Договорът е представен по приложеното дело № № 7475/2017г. АССГ, л.32 и е видно, че е представен заедно с жалбата по административен ред от 02.06.2017г.

Последвала е жалба до съда, в което съдебно производство с Решение № 6937 от 21.11.2017г. по административно дело № 7475/2017г. АССГ е отменил Постановление с изх.№ С170022-023-0001786/11.05.2017г. и е присъдил на В. М. А. разноски по делото 350 лв., от които за държавна такса 50 лв. и 300 лв. за адвокатско възнаграждение по приложен договор за правна защита.

В съдебно заседание ищецът поддържа искане за уважаване на претенцията, претендира разноски по списък. Прилага и подробни писмени бележки.

Ответникът, Национална агенция на приходите, чрез представител по пълномощие, в писмения отговор на исковата молба и в съдебно заседание оспорва изцяло по основание и размер предявеният иск. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Основният аргумент на защитата на ответника е, че не е налице пряка и непосредствена връзка между плащането на адвокатското възнаграждение и отмяната на постановлението, ползването на правна защита и съдействие за адвокат при обжалването на постановление за налагане на ПОМ не е задължителна предпоставка на това производство. Възражава и срещу размера на адвокатския хонорар от 500 лв., който не бил съобразен и с размерите на Наредбата за минималния размер на адвокатски възнаграждения.

Представителят СГП дава заключение за основателност и доказаност на иска, тъй като е направен разход 500 лв. за атакуване на отмененото постановление, намира, че този разход не е прекомерен и предлага той да бъде уважен от съда по справедливост.

По делото е приложено дело № 7475/2017г. на АССГ, в което са приложени доказателства относно издаването и обжалването на Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх.№ С170022-023-0001786/11.05.2017г. до отмяната му със съдебното решение по това дело.

Административен съд София-град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема следното:

Безспорно се установява по делото от представените доказателства, че спрямо В. М. А., действаща чрез [фирма] с ЕИК[ЕИК] е издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-С. Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх.№ С170022-023-0001786/11.05.2017г. Ищцата го е обжалвала първоначално пред ТД на НАП С., като е заплатила 500 лв. хонорар на адвокат за изготвяне на жалбата съгласно договор за правна защита и съдействие на л.32 по приложеното дело, а след отхвърляне на жалбата ѝ от директора на ТД на НАП-С., постановлението и потвърждаващото го решение са отменени от съда с , с което са присъдени и сторени от ищцата разноски за адвокатско възнаграждение за съдебното обжалване, за което е приложен също договор за правна защита и съдействие на л.11 по делото.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Предявеният иск е допустим, като предявен от страна, която има правен интерес и срещу ответник, който е пасивно легитимиран по него – Национална агенция за приходите. След като са въведени твърдения за причинени на ищеца имуществени вреди, които са в причинна връзка с отменен по съответния ред административен акт налице е спор по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за вреди от административна дейност, който е

подсъден на административните съдилища. Не е бил налице и друг ред за защита, тъй като ДОПК не предвижда ред и основание за присъждане на разноски, направени при административно обжалване на издаваните по реда ДОПК актове, по аргумент за противното от чл.161 от ДОПК. Съдът не приема, становището в някои решение на ВАС на РБ (например решение 842/22.01.2021г. по дело № 9342/2019г.), че „неоснователно е да се претендира адвокатско възнаграждение за административно производство чрез иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ“ и че „когато законодателят е предвидил правна регламентация в чл. 59, ал. 2, т. 6, вр. с § 2 ДОПК относно произнасянето по въпроса за разноските в рамките на основното производство, то страната е следвало да поиска произнасяне по този въпрос именно в това производство“, тъй като по отношение на постановлението за налагане на обезпечителни мерки са приложими специалните изисквания за реквизити, предвидени в ДОПК – чл.121, ал.2 във връзка с чл.195 и чл.196 от ДОПК. Освен това производството по обжалване не е такова по издаване на индивидуален административен акт, а по контрол върху издаден такъв – чл.197, ал.1 от ДОПК. Друга част от съдебната практика приема, че липсва процесуален ред за присъждането на разноските, направени във връзка с обжалването по административен ред (определение № 275/9.01.2012г. на ВАС по адм.д.№2/2012г., определение № 16576/11.12.2013г., постановено от ВАС по адм.д.№ 16146/2013г.), както и че този законодателен пропуск не може да се запълни с прилагането на чл.143 АПК по аналогия, тъй като тя касае понасянето на разноските, направени в съдебното производство. Съответно единственият път за жалбоподателя да възстанови направените разноски при обжалването на актовете по административен ред, е да потърси правата си по общия исков ред, както е прието и в едно от горесцитираните определения на ВАС. И понеже се касае за вреди от административна дейност, призната за незаконосъобразна, то редът е чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Аргумент в подкрепа на това, че разноските за административно обжалване на акт на органи на НАП, който впоследствие е отменен, следва да се търсят с иск с правно основание чл.1, ал. 1 от ЗОДОВ е и чл. 17, ал. 6 от ДОПК. Съгласно тази разпоредба задължените лица имат право на обезщетение за вредите, причинени им от незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители при или по повод изпълнение на дейността им, като отговорността се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ. Както в ДОПК, така и в субсидиарно приложимия АПК липсва разпоредба, която да урежда заплащането на разноските, направени в хода на административното обжалване на оспорения акт.

По същество, с оглед приетото за установено от фактическа страна, съдът намери предявения иск за имуществени вреди за безспорно доказан по основание и по размер, по следните съображения:

Налице е издадено спрямо ищеца постановление за налагане на обезпечителни мерки, отменено изцяло като незаконосъобразно при съдебното му обжалване; имуществена вреда - неблагоприятно изменение в сферата на имуществени права на ищеца в заявения с исковата молба размер от 500 лева, предвид заплащането на адвокатско възнаграждение за обжалването пред ТД на НАП-С.; вредата е пряк и непосредствен резултат от издаденото постановление.

1) Отменен акт - налице е отменено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № изх.№ С170022-023-0001786/11.05.2017г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], доказани са и направените разноски за

адвокатска защита във връзка с оспорването му пред горестоящия административен орган.

2) Вреда - заплатеният адвокатски хонорар във връзка с административното оспорване на постановлението, е вреда за жалбоподателя, тъй като плащането му е довело до намаляване на имуществото му.

3) Пряка и непосредствена причинна връзка между 1) и 2). Неоснователен е доводът на ответника, че не е налице пряка и непосредствена връзка между издаденото постановление и заплатеният адвокатски хонорар. По делото безспорно е установена отмяната на административния акт по реда на чл. 197, ал. 2 ДОПК, вследствие на обжалването му. Следва да се посочи, че обжалването по административен ред на постановленията за налагане на обезпечителни мерки, издавани от публичните изпълнители при на НАП, е задължителна предпоставка за реализиране на съдебно оспорване след това. Ето защо, предвид задължителната първа фаза на обжалване – обжалване по административен ред, връзката между издаденото постановление и разноските за правни услуги за неговото обжалване пред съответния директор на ТД на НАП е пряка, без осъществяване на това обжалване, не би се стигнало до отмяната на постановлението при съдебното обжалване.

Предвид горното предявеният иск се явява основателен поради доказаност на предпоставките по чл.1 ЗОДОВ. Посочените обстоятелства се установяват от събраните по делото писмени доказателства – тези, съдържащи се в кориците на приложеното за послужване адм.дело № 7475/2017г. на АССГ, сред които Постановление № изх.№ С170022-023-0001786/11.05.2017г., Решение № По-101 от 09.06.2017 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място], с което във връзка с жалбата на ищцата, е потвърдено постановлението, приложението към жалбата Договор за правна защита и съдействие от 29.05.2017 г. със страни В В. М. А., действаща чрез [фирма] с ЕИК[ЕИК], в който е посочено, че предмет на договора е изготвяне на жалба срещу горепосоченото постановление, а договореното възнаграждение е в размер на 500 лева, платено веднага и в брой, т.е. договорът служи като разписка за плащането. Следователно, безспорно се установява, че уговореното и заплатено в брой адвокатско възнаграждение по този договор е във връзка с оспорването по административен ред на Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № Постановление изх.№ С170022-023-0001786/11.05.2017г.

По отношение на размера на вредите: Ответникът прави възражение във връзка с размера на вредите, по конкретно определянето на адвокатския хонорар. Съдът намира това възражение за основателно. И тъй като не е предвиден ред за присъждане на разноските, съответно възможност за възражение за перкомерност, ответникът в производството по чл.1, ал.1 следва да има правната възможност да направи такова възражение срещу иска и съдът да го разгледа. В този контекст адвокатски хонорар от 500 лв. за административно обжалване на постановление на публичен изпълнител се явява прекомерен и несъответстващ на фактичката и правна сложност на тази защита, още повече, че присъдените при съдебното обжалване разноски за адвокатско възнаграждение е 300 лв. (с влязлото в сила решение, приложено по делото), където правната защита е по голяма като обем и

сложност, като се осъществява и процесуално представителство в съдебно заседание. Обезщетението за административното обжалване следва да бъде определено по справедливост, при прилагане и по аналогия на правилата на Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в частност разпоредбата на

чл.11 във връзка с §1 от ДР на Наредбата., като размерът на обезщетението следва да се определи в размер на 200 лв.

Следва да се уважи и заявеното акцесорно искане за присъждането на законната лихва, считано от датата на влизане в сила на отменителното решение - 21.11.2017г., съгласно Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК□, до датата на окончателното изплащане на обезщетението.

В горния смисъл съдът съобрази и решение № 6250/26.05.2021г. на ВАС на РБ по аналогично дело между същите страни, за друго постановление спрямо ищцата и разноските за административното му обжалване .

По изложените съображения исковата претенция да се уважи в частичен размер, като Националната агенция за приходите бъде осъдена да заплати на В. М. А., действаща чрез [фирма] с ЕИК[ЕИК], обезщетение в размер на 200 лева, ведно със законната лихва от датата на влизане в сила на решение № 6937/21.11.2017 г. на АССГ – 21.11.2017 г. до датата на окончателното плащане. За остатъка над 200 лв. до 500 лв. искът следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора, в полза на ищцата следва да се присъдят сторените разноски по настоящото дело. Съгласно представен списък по чл. 80 ГПК сторените разноски са в общ размер на 410 лева – 400 лева заплатено адвокатско възнаграждение и 10 лева заплатена държавна такса. От страна на процесуалния представител на Националната агенция за приходите е направено възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. Съгласно чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с материален интерес до 1000 лв. адвокатското възнаграждение е 300 лв. и така претендираният размер от 400 лв. не се явява прекомерно завишен над минимума по Наредбата. Разноските следва да се присъдят съразмерно с уважената част на иска съгласно чл.10, ал.3, изр. второ от ЗОДОВ - 164 лв.

По изложените съображения, Административен съд София-град, I отделение, 6 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на В. М. А., действаща чрез [фирма] с ЕИК[ЕИК], обезщетение за претърпени имуществени вреди от отменено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-023-0001786/11.05.2017г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], в размер на 200 лв. (двеста лева), представляващи заплатен адвокатски хонорар при оспорване на постановлението по административен ред, ведно със законната лихва, считано от 21.11.2017г. до окончателното изплащане на обезщетението и ОТХВЪРЛЯ иска за сумата над 300 лв. до 500 лв..

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на В. М. А., действаща чрез [фирма] с ЕИК[ЕИК], разноски в размер на 164 лв., за първоинстанционното съдебно производство.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: